

РЕШЕНИЕ

№ 2757

гр. София, 21.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 20.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **12863** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) вр. с чл. 129, ал.7 ДОПК, във връзка с чл.9б и чл.4 ал.1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], срещу Акт за прихващане и възстановяване (А.) № [ЕГН]/10.09.2021г., издаден от ст. инспектор в отдел „Общински приходи – П.“, дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, мълчаливо потвърден от кмета на Столична община (СО), с който е отказано по искане с вх. № [ЕГН]/23.04.2021г., подадено от дружеството, възстановяване на претендирана сума в размер на 5332,35 лв., представляваща данък върху превозните средства за периода 01.01.2020 – 31.12.2020г.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт. Конкретно жалбоподателят сочи, че именно той е действителният платец на данъка, че след дерегистрацията на превозните средства не се дължи данък и след като такъв е платен до края на 2020г., надплатеният данък следва да бъде възстановен или прихванат. Ангажира доказателства. Моли А. да бъде отменен. Претендира разноски по представен списък.

Ответникът, кметът на Столична община, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Излага подробни доводи за законосъобразност на А. в писмени

бележки. Моли обжалването да бъде отхвърлено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура не участва при разглеждане на делото. Административен съд София-град, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните в настоящото производство доказателства, намира за установено следното: [фирма] придобива през 2020г. 15 броя седлови влекачи М. от [фирма] с ЕИК[ЕИК], след приключване на лизинговите договори, по които дружеството жалбоподател е лизингополучател.

На 12.02.2020г. данъкът за превозните средства е платен за цялата 2020г. от [фирма]. На 09.03.2020г. [фирма] плаща на „П. Л. БГ“ Е. платеният от него данък за МПС.

След прехвърляне на собствеността върху влекачите от [фирма] на [фирма] през 2020г., на различни дати, те са deregистрирани в КАТ от новия собственик и регистрацията им е прекратена по различно време в периода от 02.03.3030г. до 26.08.2020г. След това влекачите са изнесени извън страната и са регистрирани в Полша на името на [фирма].

На 23.04.2021г. от [фирма] е подадено искане с вх. № [ЕГН] до район МДТ, район П., Столична община, за възстановяване на сумата в размер на 5332,35 лв., представляваща недължимо платен данък върху превозните средства за 2020г.

По повод подаденото искане, е извършена проверка от органа по приходите и с оглед събраните доказателства е издаден А. с рег. № [ЕГН]/ 21.05.2021г от К. С., на длъжност “началник” в отдел “Общински приходи – П.” при дирекция “Общински приходи”, в който е прието, че не е налице надвнесена сума за данък върху превозните средства от данъчно задълженото лице [фирма], която да подлежи на прихващане и възстановяване.

С Решение № СОА21-РД28-30/14.07.2021г., кметът на Столична община приема, че е налице мълчалив отказ, обективизиран в издадения А. с рег. № [ЕГН]/ 21.05.2021г, по подаденото от [фирма] искане вх. № [ЕГН]/ 23.04.2021г. и го отменя като незаконосъобразен, като изпраща преписката на компетентния орган по приходите в отдел “Общински приходи – П.” към дирекция “Общински приходи” при СО за произнасяне по искането за възстановяване при спазване на дадените в решението задължителни указания.

С А. № [ЕГН]/10.09.2021г. органът по приходите приема, че данъчно задълженото лице “П. Л.” БГ Е., като собственик на МПС – влекачи, е заплатило данък върху превозните средства, поради което данъчнозадълженото лице [фирма], като нов собственик, не заплаща данък върху превозните средства за 2020г., тъй като данъкът е платен от предишния собственик. Като се позовава на това, органът приема, че не са налични надвнесени суми за 2020г. за данък върху превозните средства от данъчно задълженото лице [фирма], поради което не са налице предпоставки за възстановяване на недължимо платена сума в размер на 5332,35 лв. за данък върху превозните средства за 2020г. на [фирма] и отказва възстановяване на сумата.

Актът е връчен на [фирма] на 15.09.2021г., видно от известие за доставяне (л.31 от делото). На 28.09.2021г. е подадена жалба срещу него до дирекция “Общински приходи” СО с изх. № 456/28.09.2021 г. на отдел “Общински приходи – П.” и вх. № ДПДМ –ТД26- 52/29.09.2021г. на дирекция “Общински приходи”, СО. В срока по чл.155, ал.1 ДОПК решаващият орган не се е произнесъл, поради което на 15.12.2021 е подадена жалбата срещу А. до съда, на основание чл.155, ал.5 ДОПК.

От ответната страна е изпратена административната преписка по издаване на

оспорвания А., допълнително са представени и доказателства за компетентността на административния орган, който го е издал. С жалбата са представени и приети като доказателства по делото банкови извлечения от разплащателна сметка на [фирма] от 09.03.2020г. с приложен списък на превозните средства.

По искане на жалбоподателя е допусната съдебно-счетоводна експертиза. Заключение е прието без възражения от страните. Вещото лице е изследвало получените от [фирма] плащания от [фирма] във връзка с отправените покани за плащане на данък за МПС за 2020г, като е посочило процесните автомобили и размера. Изчислило е размера на данъка за процесните МПС от месеца следващ месеца на прекратяване на регистрацията за движение до края на 2020 година и е установило, че сумата общо възлиза на 5332,37лв.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Актът за прихващане и възстановяване е обжалван, на основание чл.129, ал.7 ДОПК, в предвидения за това срок пред контролния в общинската администрация орган - кмета на Столична община (чрез дирекция „Общински приходи“ на СО), който в срока по чл.155, ал.1 ДОПК не се е произнесъл, поради което, на основание чл.156, ал.4 ДОПК, А. е мълчаливо потвърден. Жалбата е подадена в срока по чл.155, ал.6 ДОПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, което налага извод за нейната процесуална ДОПУСТИМОСТ. Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА, поради следните съображения:

Съгласно чл. 4, ал.1 от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК. Според алинея трета на същата разпоредба, в производствата по чл. 4, ал.1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а съгласно ал.4, служителите по ал.3 се определят със заповед на кмета на общината. Съгласно чл. 9б от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните такси по този закон се извършват по реда на чл. 4, ал.1-5 от ЗМДТ. Със Заповед №СОА20-РД09-1362/14.02.2020 г., издадена от кмета на Столична община, на основание чл.44, ал.2 от ЗМСМА и чл.4, ал.4 от ЗМДТ, вр. с чл. 4, ал.1 и ал.3 ЗМДТ и чл.8, ал.5 ДОПК, са определени служители от състава на СО, които упражняват компетентността на органи по приходите в производства по чл.4, ал.1, ал.3 и чл.9б от ЗМДТ. Представени са и трудов договор и допълнително споразумение към него за издателя на А., от които се установява, че е издаден от компетентен орган.

Според разпоредбата на чл. 128, ал. 1 от ДОПК недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите, се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събрани от НАП. Видно от разпоредбата на чл. 129, ал. 1 от ДОПК, прихващането или възстановяването може да се извършва по инициатива на органа по приходите или по писмено искане на лицето. Искането за прихващане или възстановяване се разглежда, ако е подадено до изтичането на 5 години, считано от 1 януари на годината, следваща годината на възникване на основанията за възстановяване, освен ако в закон е предвидено друго.

Оспорваният А. е изготвен в писмена форма и съдържа нормативно изискуемите реквизити - мотиви и разпоредителна част, основания за издаването му, необходимите индивидуализиращи белези на издателя и задължения субект, подпис

на издателя и указание за обжалването му. В същия са посочени фактическите и правни основания за издаването му - на основание чл. 129, ал.3 от ДОПК, във връзка във връзка с подадено искане от дружеството с вх. № [ЕГН]/23.04.2021г. за възстановяване на претендирана сума в размер на 5332,35 лв., представляваща данък върху превозните средства за 2020г.

Подробно са описани фактическите основания за издаване на акта, посочени са изчерпателно и намерените за приложими правни норми. В табличен вид са отразени поисканите за възстановяване суми за всеки от 15-те МПС – влекачи.

Относно приложението на материалния закон съдът приема следно:

Между страните не е налице спор по фактите. Не е спорно, че данъкът върху превозните средства за 2020 г. е платен от [фирма], а в последствие, в изпълнение на задълженията по договорите за лизинг, му е платен от жалбоподателя. Спорът, с който е сезиран съдът, е правен и се свежда до преценка за приложението на чл. 58, ал. 4 ЗМДТ от страна на административния орган.

Съгласно чл. 52, ал. 1 ЗМДТ с данък върху превозните средства се облагат превозните средства, регистрирани за движение по пътната мрежа в Република България, а според чл. 53 ЗМДТ, данъкът се заплаща от собствениците на превозните средства. По цитираните правни норми собственикът е носител на задължение за данък върху превозните средства, които притежава.

В чл.58, ал.3 от ДОПК е предвидено, че при прехвърляне на собствеността на превозното средство новият собственик не заплаща данъка, ако предишният собственик го е платил за времето до края на календарната година.

Съгласно чл. 58, ал. 4 ЗМДТ, за превозните средства, на които е прекратена регистрацията, данък не се дължи от месеца, следващ месеца на прекратяване на регистрацията за движение.

От цитираните разпоредби следва, на първо място, че данъчно задълженото лице е собственикът на МПС. Към момента на заплащане на задължението за 2020г. - 12.02.2020г. това е [фирма] и именно то е заплатило данъка.

След прехвърляне собствеността върху влекачите, данъчно задължено лице става новият собственик [фирма]. Именно поради това, че данъчно задължено лице вече е новият собственик, в чл. 58, ал.3 ДОПК е предвидено, че при прехвърляне на собствеността на превозното средство новият собственик не заплаща данъка, ако предишният собственик го е платил за времето до края на календарната година, с което се създава фикция, че данъкът платен от отчуждителят за периода след отчуждаването на МПС е платен за приобретателя. С това се препятства възможността на предишния собственик да иска възстановяване на данъка за периода след прехвърляне на собствеността на автомобила.

Тази разпоредба е в унисон с разпоредбата на чл. 52, ал.1 ЗМДТ, според която с данък върху превозните средства се облагат превозните средства, (а не собствениците на превозни средства, които са данъчно-задължени лица). Именно поради това може да се приеме, че данъкът следва автомобила и на основание чл.52, ал.1 ЗМДТ, с данък се облагат само регистрираните за движение по пътната мрежа в Република България превозни средства.

След като, на основание чл. 58, ал. 4 ЗМДТ, за превозните средства, на които е прекратена регистрацията, данък не се дължи от месеца, следващ месеца на прекратяване на регистрацията за движение, то следва, че в случая след deregистрацията на процесните 15 броя влекачи М. заплатеният данък е недължимо

платен и подлежи на възстановяване или прихващане на основание чл.128, ал.1 ДОПК.

Изводът на органа по приходите, че не са налични надвнесени суми за 2020г. за данък върху превозните средства от [фирма] е необоснован, доколкото именно [фирма] като собственик, на основание чл. 53 ДОПК, е данъчно задължено лице към момента на подаване на искането и на прекратяване на регистрацията на влекачите и е без значение кой е платил данъка за превозните средства за този период. Няма пречка данъчните задължения на едно лице да бъдат заплатени от друго. От друга страна, [фирма] към момента на дерегистрация на превозните средства не е данъчно задължено лице и не е налице недължимо платен от него данък, който да подлежи на възстановяване или прихващане, тъй като както бе посочено по-горе, с разпоредбата на чл. 58, ал.3 ДОПК се препятства възможността предишният собственик да иска възстановяване или прихващане на платения данък за периода след прехвърлянето до края на календарната година.

За развилото се между страните в настоящия спор административно правоотношение без значение е, че [фирма] действително е поело данъчната тежест, след като в изпълнение на договорите за лизинг е изплатило на [фирма] платеният данък.

От приетото заключение по допуснатата ССЕ е установено, че размерът на платения данък, чието възстановяване се иска, съответства на недължимо платения за превозните средства данък, на основание чл. 58, ал.4 ДОПК, като вещото лице е изчислило за всеки един от 15-те влекача размера на платения данък от месеца, следващ месеца на прекратяване на регистрацията за движение до края на годината – 2020г. и е установило, че сумата възлиза общо на 5332,35 лв.

По изложените съображения, административният орган неправилно е приел, че не са налице предпоставките за възстановяване на недължимо платена сума в размер на 5332,35 лв. за данък върху превозните средства за 2020г. на [фирма], поради което обжалваният А. следва да бъде отменен като издаден в противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона

Оспорения акт противоречи и на целта на закона, която в случая е да не се товари с данъчна тежест лице, което не ползва превозно средство, което не е регистрирано за движение по пътната мрежа в Република България и съответно общината да не се обогатява неоснователно.

В случая естеството на акта не позволява решаването на делото по същество от съда, поради което, на основание чл. 160, ал.3 ДОПК, А. следва да бъде отменен и делото върнато като преписка на компетентния орган по приходите със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 161, ал.1 ДОПК, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 950 лв., съгласно представен списък и доказателства за извършването им. Съдът намира за неоснователно възражението на ответника за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение от 600 лв., доколкото размерът му е много близо до определения в чл.8, ал.1, т. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на осн. чл. 176 АПК, във вр. с пар. 2 ДР ДОПК и чл. 160, ал. 3 ДОПК, Административен съд София - град, Първо отделение, Л. състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], Акт за прихващане и възстановяване № [ЕГН]/ 10.09.2021г., издаден от ст. инспектор в отдел „Общински приходи – П.“, дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, мълчаливо потвърден от кмета на Столична община, с който е отказано по искане с вх. № [ЕГН]/23.04.2021г., подадено от дружеството, възстановяване на претендирана сума в размер на 5332,35 лв., представляваща данък върху превозните средства за периода 2020г. и

ВРЪЩА административната преписка на компетентния административен орган за произнасяне по искане с вх. № [ЕГН]/23.04.2021г., подадено от [фирма], ЕИК [ЕИК], при спазване на указанията, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], разноски в размер на 950 (девестотин и петдесет) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението, че е изготвено.

Съдия: